

ANGERIANUS VERSEIBŐL.

A KÖLTŐ ÖNMAGÁRÓL.

Inni szerettem volna a szent Aganippe vizéből,
Hogy költő legyek én, büszke, babérkoszorús.
Már közeledtem, amint meglátott Phoebus a hegyről
S szólt: Amit óhajtasz, nem nyered el sohasem.
Sírva tovább mentem. Megszánt a jószívű Vénusz:
Paphosban van az én szent vizem, abból ihatsz.
Én meg, balga, mohón nekiláttam a mérges itálnak
S átjárt engem, míg ittam a vízből, a tűz.
Igy bűnhődtem: most nem verset írok, de szerelmet
S szüntelenül csak az én végzetemet daltolom.

CAELIÁHOZ.

I.

Hogyha az égre veted szemedet, tündöklék az égbolt,
Hogyha a földre veted, Caelia, lángol a föld.
Hogyha szemed becsukod, Vénusz nevet arcodon és ha
Felnyitod újra, Ámor szórja tüzes nyilait.
Ha szemed eltakarod, hideg a föld, fénytelen az ég,
Búsul Vénusz, Ámor elteszi tűznyíllait.

II.

Minket is éppúgy vár a halál, mint a tehetetlen
Barmot; a holnapról senki se sejtí, mit ád.
Nem titok ez, mind tudjuk, ezért hát élni siessünk.
Bort ide frissen, hadd fusson a bánat, a gond.
Bármit von meg a sors éntőlem, boldogan élek,
Hogyha te is, gyönyörű Caelia, úgy akarod.

(Páris.)

Latinból fordította: RÓNAI PÁL